

انسان، مرگ را می‌میراند / گفتاری از آیت الله جوادی آملی

گفتاری از آیت الله جوادی آملی درباره هدف از آمدن انبیا در ارتباط با رشد انسان ها...

گفتاری از آیت الله جوادی آملی درباره هدف از آمدن انبیا در ارتباط با رشد انسان ها

هدف اصلی انبیا این بود که اول ما را زنده کنند و بعد ما را بیدار کنند. کسی که حوزه کاری او فقط تغذیه خوب، تنمیه خوب و لباس خوب پوشیدن است، این یک حیات گیاهی دارد. از این مرحله بالاتر یک وقت کسی رشد می‌کند حیات حیوانی پیدا می‌کند به فکر عاطفه است زن و بچه پیدا می‌کند تغذیه می‌کند و آنها را در محدوده همین حیات خانوادگی زندگی کند این حیوان بالفعل است. اگر کسی در این حد بود این حیات گیاهی دارد یا حیات حیوانی و انبیا آمدند به ما بگویند شما در این حد نیستید به این فکر باشید که زندگی تشکیل بدهید عائله تشکیل بدهید فرزند پیدا کنید از آنها حمایت کنید بلکه برای این خلق شدید که به حیات انسانی برسید. انبیا آمدند که ما را از این انحصار بیرون بیاورند و بگویند شما انسان هستید، گیاه و درخت نیستید.

انسان آن است که همه این امور را داراست و آنها را در تحت رهبری عقل و وحی سامان می‌دهد که نه بیراهه برود نه راه کسی را ببندد و انسان به عنوان یک فرشته، یک موجود دائمی است، یک موجود تمیز است قبلاً در جاهلیت زمین و باغ خرم را می‌گفتند ملک نمیر، اما قرآن مجید خط بطلان روی این تفکر کشید. ملک نمیر، دین است و تقواست نه باغ و راغ، این فکر جاهلی را هم از بین برد. این حرف تازه انبیاست، اینجا مرز بین حیوان و انسان مشخص می‌شود.

خیلی‌ها خیال می‌کنند انسان که مُرد تمام می‌شود و می‌میرد. انبیا آمدند دو حرف تازه به ما زدند یکی اینکه انسان، مرگ را می‌میراند نه بمیرد هیچ مرگی در برابر انسان نیست، چرا، برای اینکه آن‌که خدای ماست حیات و ممات ما به دست اوست دنیا و آخرت در دست اوست در دنیا نفرمود «كُلُّ نَفْسٍ يَذُوقُهَا الْمَوْتَ« هر کسی را مرگ می‌چشد بلکه فرمود: كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ هر کسی مرگ را می‌چشد.

انسان، مرگ را می‌میراند یعنی بعد از مرگ، مرگی نیست در برزخ مرگ نیست در صحنه قیامت مرگ نیست در بهشت مرگ نیست و ما هستیم ماییم که مرگ را می‌میرانیم ما می‌شویم اصل، او می‌شود فرع.

ذات اقدس الهی می‌فرماید دنیا زیورهای فراوانی دارد، باغ دارد، مزرعه دارد، مرتع دارد، قصر دارد، فرش دارد، اما همه اینها زینت زمین است نه زینت شما. اگر کسی باغ خوبی داشت، خانه خوبی داشت، آن زمین را مزین کرده نه خودش را. باید این فکر را در خود زنده کنیم که ما برای همیشه هستیم، اگر برای همیشه هستیم باید کالای تمیز تهیه کنیم و کالای نمیر نه در آسمان است نه در زمین بلکه در دل‌های ماست؛ آن فطرت است، آن علم است، آن معنویت است، آن تقواست چون ما هر چه پیدا کنیم از بین می‌رود. زینت انسان همان معرفت، ایمان، علم، تقوا و عقلانیت اوست. پس چیزی زینت انسان نیست مگر انسانیت او و عقلانیت او.

مطلب دوم انبیاء این است که انسان زنده گاهی خواب است گاهی بیدار؛ فرمود اکنون که به حیات انسانی رسیدید بیدار باشید خوابید خیلی‌ها انسان‌اند اما غفلت دارند یعنی مطالب را می‌فهمند باور هم دارند ولی غافل‌اند که چه باید بکنند. خیلی‌ها خواب‌اند وقتی مُردند هنگام مرگ بیدار می‌شوند. خیلی‌ها هستند وقتی که مردند در حال مرگ می‌بینند که اینکه من می‌گفتم فلان باغ مال من است فلان زمین مال من است فلان ملک مال من است چیزی دست من نیست مثل اینکه من خواب دیده بودم که اینها مال من است.